

Pàgina Roja

nova època

EN DEFENSA D'ALLO PUBLIC

nº 4

JUNY 2026

DONATIU 4€

Equip editorial

Laura R.
J. Martínez
Jordi Jaime Sanz

Maquetació

Equipo de Comunicación de
Corriente Roja

Dipòsit legal

SE-7816-2011

Els nostres llocs web

www.corrienteroja.net
www.correntroig.org
www.litci.org

Contacte

info@corrienteroja.net

@correntroig

Índex

4

La lluita per una educació pública i de qualitat

6

Entrevista a Luis, personal de manteniment mecànic i delegat sindical del MATS

8

Treballadores i treballadors de la Comunitat de Madrid s'organitzen en una plataforma per lluitar per la recuperació de la jornada de 35 hores

9

Per què es deixa morir i es desmantela allò públic?

11

Les estratègies i les excuses per a privatitzar el sector públic. El cas de la col·laboració públic-privada

12

Entrevista a Juan, bomber forestal d'Andalusia.

E

Editorial

Fa 20 anys que veiem decadència i desmantellament dels serveis públics. Falten recursos, els serveis empitjoren, les treballadores perden poder adquisitiu cada any, les privatitzacions avancen darrere la cortina de la col·laboració público-privada. Els governs regalen els nostres impostos a empreses privades convertint necessitats bàsiques en negoci. Al mateix temps creen nous nínxols de mercat, ja que davant la falta de places o les interminables llistes d'espera en educació, aquells que s'ho poden pagar opten per anar a la privada.

Davant aquesta realitat, la classe treballadora no està aturada. Estem assistint a vagues històriques en diversos sectors de serveis públics. Vagues que suposen els primers passos del camí que hem de seguir per defensar uns drets vitals per a la nostra classe, però que alhora expressen grans límits. El pronunciat caràcter corporativista, la falta d'unitat amb altres sectors, el fet de no convertir els conflictes sindicals en conflictes polítics, la direcció de la burocràcia sindical impedeixen que les mobilitzacions avancin cap a la construcció d'una vaga general per un programa de rescat del públic.

No podem desconnectar la crisi dels serveis públics del món cada vegada més convuls en què vivim. Avança la barbàrie: genocidis, guerres, catàstrofes, repressió, pèrdua de drets, agressions masclistes, augment del cost de vida... El resultat és que la desigualtat augmenta, els rics cada vegada són més rics, i la classe treballadora més pobre. L'"España va bien" de Sánchez o la prioritat nacional del PP-Vox amaguen que la causa fonamental de la crisi dels serveis públics, dels seus retalls, la falta de finançament, la privatització és que vivim en un sistema capitalista que funciona "bé" quan, com ara, garanteix beneficis empresarials rècord.

Davant aquesta realitat publiquem aquest nou número del Pàgina Roja, que busca debatre les causes de la destrucció dels serveis públics, les seves conseqüències, les lluites que s'estan donant, i quina és la sortida estratègica que necessitem la classe treballadora per fer front a la situació.

14 Apunts sobre la prioritat nacional

16 La lluita contra la privatització del Servei d'Ajuda a Domicili (SAD) a Alcalá del Río

18 La destrucció del que és públic, una arma per oprimir i dividir la classe

20 Per un programa de rescat dels serveis públics

23 L'habitatge i l'energia. Què entra en l'àmbit públic i amb quin criteri?

25 La despesa militar: una despesa improductiva que no crea riquesa social

26 Per un partit i un govern dels i les treballadores

La lluita per una educació pública i de qualitat

J. Martínez

Catalunya, la Comunitat Valenciana, les treballadores de l'educació infantil de tot l'Estat, i previsiblement Madrid al setembre: el moviment docent acumula mesos de mobilitzacions històriques que enllacen amb les grans vagues protagonitzades a Astúries l'any passat.

Els recents rebuigs als pactes assolits per les direccions sindicals i els governs autonòmics, que contenen algunes conquestes importants en matèria salarial, demostren que la base del conflicte no era aconseguir algunes engrunes. Són lluites que s'enfronten a la crisi estructural que viu l'educació pública a l'Estat espanyol i que, lluny de ser episodis aïllats, constitueixen avui l'avantguarda de la defensa dels serveis públics.

La crisi estructural de l'educació pública

El nivell de mobilització docent no sorgeix del no-res: respon a un deteriorament acumulat i quantificable. Segons dades de l'Institut d'Estadística de la UNESCO, l'Estat espanyol va destinar el 2023 només el 4,6% del seu PIB a educació; el 2024 va retrocedir fins al 4,48%, molt lluny del 7% que els experts consideren llindar mínim per sortir de l'anomenada «pobresa educativa».

L'origen de la crisi se situa en els retalls aplicats a partir del 2010 que mai no han estat revertits. Un estudi de la Confederació Intersindical STEs-I conclou que entre el 2010 i el 2024 l'IPC va acumular una pujada del 36,4%, mentre que el salari del professorat només va créixer un 14,5%: una pèrdua de poder adquisitiu del 21,9%.

Les successives reformes educatives han incrementat les ràtios

alumnat-docent, comprometent l'atenció individualitzada. Les prometedores innovacions pedagògiques —treball per projectes, avaluació per competències— s'han traduït en la pràctica en una sobrecàrrega burocràtica insostenible, sense que s'hagin dotat els recursos materials ni humans necessaris per implementar-les amb garanties.

El resultat d'aquesta desinversió crònica és la privatització encoberta del sistema. La manca de places públiques suficients ha generat un enorme nínxol de mercat per a les empreses privades, especialment en la FP, mentre l'Estat finança generosament l'educació concertada i privada. El 2024, els concerts i subvencions a centres privats van assolir els 8.342 milions d'euros, un 11,7% de la despesa total. Entre el 2011 i el 2021, la

despesa en concerts va créixer un 28,5%. Els diners públics flueixen cap a l'Església i les grans corporacions mentre l'escola pública es desmunta.

Principals lliçons de les lluites en curs

Si les mobilitzacions ja han aconseguit arrencar algunes conquestes als governs, és gràcies al seu nivell de massificació, que està relacionat en part amb haver superat els marcs d'un conflicte sindical per convertir-se en un conflicte social. El País Valencià n'ha estat el major exemple, aconseguint la participació de la majoria del professorat i el suport i l'àmplia mobilització de famílies i estudiants. Per aconseguir-ho ha estat clau que les reivindicacions (més recursos, menys ràtios, menys burocrà-

cia, més salari) defensaven drets del conjunt de la comunitat educativa i no sols del professorat.

D'altra banda, a Catalunya, el conflicte ha travessat tres períodes de vagues durant el curs actual. La seva principal conquesta organitzativa és la construcció de centenars d'assemblees de centre que, articulades en estructures comarcals i territorials, han dotat el moviment d'una capacitat de mobilització sostinguda que els sindicats majoritaris són incapaços de garantir per si sols. Aquesta arquitectura assembleària ha estat la cuirassa que ha permès resistir la repressió institucional, la traïció d'UGT i CCOO —que van signar d'esquena a la plantilla un acord el mes de març—, i el rol d'USTEC i ASPEC com a burocràcia sindical d'esquerres, que recentment van signar un preacord passant per damunt de les assemblees per desmobilitzar.

Això es deu al fet que els sindicats (tots) són organitzacions necessàries per a les lluites immediates de la classe treballadora perquè la doten d'una organització estable, però són conservadors per essència: són un aparell, amb un nombre determinat de professionals desconnectats, encara que sigui parcialment, de les condicions materials de vida dels treballadors als quals suposadament representen. Quan s'intenta desencadenar un moviment potent des de baix, que desborda els sindicats i que s'autoorganitza, la tendència conservadora dels sindicats actua com a fre.

Per garantir la continuïtat de la lluita per revertir el conjunt d'atacs que ha patit l'educació en els darrers 20 anys, tant l'autoorganització com la mobilització del conjunt de la societat han d'avançar. És imprescindible unir les lluites de la comunitat educativa amb la resta de les treballadores públiques, per un programa comú de rescat dels serveis públics, ja que la destrucció és generalitzada. Igualment és

essencial l'entrada en escena del moviment estudiantil.

D'altra banda, cal consolidar l'estructura assembleària a Catalunya i estendre-la a la resta de l'Estat espanyol. L'autoorganització dels treballadors és l'única garantia per poder resistir davant dels atacs dels governs i les traïcions de la burocràcia sindical.

Finalment, les mobilitzacions docents actuals són les més importants des de la transició, quan es van conquerir bona part dels drets que des de fa dècades s'estan retallant, per un procés que no ha distingit entre sigles. Al llarg de vint anys, governs del PSOE, PP, Sumar, ERC, Junts i Podemos han estat partícips del deteriorament, ja sigui aplicant retalls directament o renunciant a revertir-los. Si les mareas de la dècada passada van aconseguir frenar alguns dels atacs, no ha estat fins a les vagues massives actuals que ha començat a obrir-se la possibilitat de revertir-los. La lliçó és clara: no es pot confiar en cap govern en l'actual sistema per garantir els serveis públics, només en la classe treballadora organitzada i mobilitzada.

La lliçó és clara: no es pot confiar en cap govern en l'actual sistema per garantir els serveis públics, només en la classe treballadora organitzada i mobilitzada.

Més enllà de la lluita, organitzar-se políticament

Les que formem part de Corrent Roig, a més de ser mestres, docents o personal educatiu, estem convençudes que per aconseguir que l'educació pública sigui veritablement universal, gratuïta i de qualitat, hem d'organitzar-nos políticament.

Entenem que la causa de la destrucció de l'educació pública, independentment de qui governi, està arrelada en el sistema capitalista, i que tota l'esquerra reformista, malgrat els discursos i la bona voluntat, en última instància governa reproduint aquesta lògica i defensant els interessos dels propietaris i amos del món.

Queda en evidència, per tant, que cap força política amb representació parlamentària defensa la necessitat d'expropiar els centres privats i concertats i integrar-los a la xarxa pública, així com les empreses que s'aprofiten de l'activitat pedagògica i docent, per posar-los sota control dels treballadors. Davant de les crisis econòmiques o les guerres, aquests governs sempre triaran retallar els serveis públics i la despesa social abans que confiscar els beneficis milionaris de l'IBEX per garantir-los. Així doncs, només a partir de la planificació democràtica de l'economia serà possible garantir, a llarg termini, una educació pública, gratuïta i universal. Per això impulsem ser una palanca en la construcció de la unitat i la solidaritat en tot el moviment obrer, alhora que defensem un camí estratègic anticapitalista i revolucionari. Perquè només amb la gran majoria de treballadores i treballadors en lluita, units i coordinats, defensant un programa socialista, tindrem les condicions per lluitar per la transformació social que tant necessitem. I confiem que en aquesta tasca ens acompanyaran molts dels docents i mestres amb qui avui compartim assemblea.

“Cal parlar d’acabar amb les col·laboracions publicoprivades, explicar que les empreses estan per fer negoci i no han de gestionar serveis públics.”

Entrevistem a Luis, personal de manteniment mecànic i delegat sindical del MATS a l’Hospital 12 d’Octubre de Madrid.

Com creus que està la privatització de la sanitat pública a la Comunitat de Madrid?

Hi ha hagut un canvi qualitatiu important. El 2012 van fer un atac fort contra la sanitat: volien privatitzar sis hospitals i 27 centres de salut. Allò es va aturar gràcies a la unitat de veïnes i professionals a la Marea Blanca, i també als tribunals. Ara el que estan fent és privatitzar a poc a poc, per serveis.

Jo sóc treballador de l’Hospital 12 d’Octubre i ens han privatitzat

part del manteniment, el magatzem general i, molt important, l’esterilització. Han posat una empresa que ho està fent horriblement malament. Ens estem trobant amb caixes d’instrumental a les quals els falta material, o que arriben amb restes d’os o de sang. Biberons que arriben amb restes de material i que suposadament estan esterilitzats. Hem trobat —i a més ho hem documentat i ho hem portat a la Comunitat de Madrid— documents que acrediten que aquesta empresa esterilitzava material de Sanitas o de clíniques privades. Ho ha reconegut la Comunitat, però no passa res: continuen fent-ho. S’està privatitzant a

poc a poc i acabant amb tot el que és públic.

Dius que a l’hospital on treballen s’estan produint privatitzacions. Creus que això facilitarà noves privatitzacions i la divisió de la plantilla?

Sí, és evident. Ho he viscut en primera persona perquè vaig ser treballadora de l’Hospital Puerta de Hierro fins que es va privatitzar i es va anar a Majadahonda. En principi anàvem a anar-nos-en tots com a personal públic; de sobte això va canviar, es va signar a nivell sindical el trasllat del personal sanitari com a públic i la resta com a privat. Però això entra dins del model d’aquests hos-

pitals: Puerta de Hierro, Infanta Leonor, Infanta Cristina tenen tot el personal no sanitari privatitzat. I després hi ha el model Quirón —Valdemoro, Fundación Jiménez Díaz—, on tot el personal és absolutament privat i que s'estan emportant part del pressupost de la Comunitat de Madrid.

Ara ha sortit una notícia que la Comunitat els ha perdonat 71 milions d'euros al grup Quirón Salud. Què volen aconseguir? Potenciar la sanitat privada perquè la sanitat pública no funcioni i la gent acabi contractant assegurances privades. Actualment més de dos milions de persones a la Comunitat de Madrid tenen assegurances privades. El que no van poder treure'ns el 2012 ens ho estan prenent ara d'una altra manera.

En la teva opinió, anem cap a un model de privatització total, o creus que el model de col·laboració publicoprivada els funciona perquè genera major volum de negoci per a les empreses?

Crec que no aniran a un model de privatització total perquè no els interessa. Si la sanitat pública no funciona —que és el que volen aconseguir: menys personal, més llistes d'espera—, al final la gent acaba anant a assegurances privades. El negoci es manté molt millor així. Ja heu vist el cas de Ribera Salud: els propis directors del centre diuen que gestionaran les llistes d'espera d'una altra manera per fer més negoci amb elles. Clar que els interessa que funcioni com està funcionant. I el de sempre: després de privatitzar serveis el 2012 i 2013, com els laboratoris, resulta que després apareixen dirigits pels mateixos consellers de sanitat que vam aconseguir que dimitissin.

Això passa a tots els serveis?

A tots els serveis. És de sentit comú: les empreses estan per guanyar diners. No entenc que es

pugui fer negoci amb un servei públic. La sanitat, l'educació, tots els serveis públics han de ser públics i no han de donar benefici: han de donar un servei. En el moment que hi entren les empreses privades —anomeni-ho privatització, externalització o col·laboració publicoprivada—, al final el que fas és un negoci amb el servei públic a costa del propi servei. A nivell laboral, les companyes que treballen per a aquestes empreses són molt més precàries que nosaltres, que ja som precàries.

Actualment la diferència entre hospitals públics i privats a Madrid és enorme: uns 33-36 de públics i 70 de privats. Com veus aquesta tendència?

És la política que està utilitzant la Comunitat de Madrid. Estem a la comunitat més rica de l'Estat espanyol per PIB i al mateix temps en la tercera per la cua en inversió en sanitat pública. I no només passa amb la sanitat: planegen fer residències de gent gran i seran totes concertades. D'unes 500 o 600 residències a Madrid, crec que només 25 són públiques. És una política sistemàtica de privatització, de no cobrir els serveis públics.

Creus que l'Estat podria fer alguna cosa per revertir o frenar aquesta privatització, tot i que les competències estiguin transferides a les comunitats?

Crec que podrien fer diverses coses. Estan preparant una llei que diuen que deroga la famosa Llei 15/97, que permet entre d'altres l'entrada de les empreses a la sanitat pública, però crec que no la deroga realment: només ha canviat el format. Amb aquesta llei, la sanitat continuarà privatitzant-se igual. I no és només per la 15/97, sinó perquè hi ha directives europees que també ho permeten.

Crec que el que haurien de fer és destinar pressupostos finalistes: que els diners que l'Estat transfe-

reix a les comunitats per a sanitat pública no puguin derivar-se a la privada. Però més enllà d'aquestes lleis, el missatge ha de ser clar i comprensible per a la gent: cal parlar d'acabar amb les col·laboracions publicoprivades, explicar que les empreses estan per fer negoci i no han de gestionar serveis públics. Això la gent ho entén perfectament. També exigim en el moviment que com a mínim el 25% del pressupost de sanitat vagi a atenció primària. Prevenir és molt més barat que curar, però aquí es potencia el contrari: els hospitals, on hi ha el negoci de les farmacèutiques i de les empreses tecnològiques. Seria un avanç important, però no la solució completa.

Com s'hauria d'organitzar la lluita en defensa dels serveis públics?

Creiem que ha de ser una lluita des de baix i des de l'autoorganització. Els sindicats i els partits el que han de fer és donar suport, però el motor ha de venir de la gent. L'exemple més clar va ser la Marea Blanca que es va posar en marxa quan van treure la llei de privatització: primer van ser les treballadores, i després s'hi van unir els usuaris, i així és com es va aconseguir aturar. Aquí hi ha la clau. Ara mateix a Madrid s'ha creat Veïnes i Veïns de Barris i Pobles de Madrid: col·lectius de gent que s'està organitzant als barris i fent concentracions cada setmana, a Villaverde, Abrantes, Latina, la zona nord. És el que està aconseguint que hi hagi una mobilització continuada. Estem completament d'acord que cal unificar les lluites, però ha de fer-se amb treball des de baix. No val arribar i convocar una manifestació amb un cartell ple de logotips si no hi ha treball previ als barris. Les coses han de sortir bé i ser potents. Menys sopa de lletres i més autoorganització.

Treballadores i treballadors de la Comunitat de Madrid s'organitzen en una plataforma per lluitar per la recuperació de la jornada de 35 hores

Javier

La jornada de 35 hores arravatada pel govern de Rajoy a les treballadores i treballadors de les administracions públiques ha estat recuperada en totes les comunitats autònomes menys 6 (Madrid, Catalunya, País Valencià, Navarra i Illes Balears), en l'Administració General de l'Estat, així com en múltiples ajuntaments.

Una de les Comunitats on els empleats públics no hem recuperat aquesta jornada és la Comunitat de Madrid, malgrat ser en aquests moments la Comunitat més rica. És més, no hi ha indicis que el govern d'Isabel Díaz Ayuso vagi a millorar aquesta situació. Des que Ayuso governa, la tendència sempre és la mateixa: engrandir la part dels pressupostos derivats a empreses privades a costa de les treballadores i treballadors públics i de la qualitat de les prestacions que reben la ciutadania de l'administració comunitària.

Grups de treballadores i treballadors han decidit autoorganitzar-se, creant una plataforma per la recuperació de la jornada de 35 hores. Estan tips de tanta discriminació i són conscients de les conseqüències benéfiques d'aconseguir recuperar aquesta jornada: laborals (més descans, major conciliació familiar i més ocupació); assistencials (millor qualitat assistencial). Alhora que no existeix cap pretext per no tornar-hi: millora durant anys de l'economia i viure en una Comunitat que no deixa de créixer.

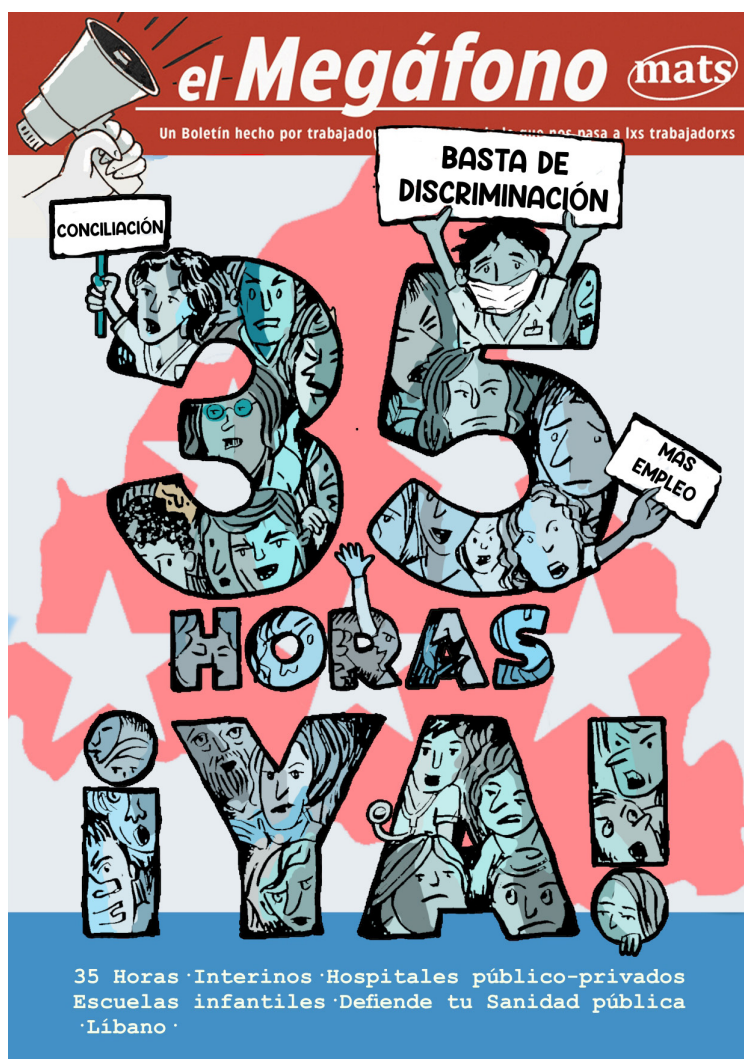
Les raons per crear aquesta plataforma responen a l'intent d'aconseguir la participació del màxim de treballadores i treballadors, més enllà de les seves idees sindicals i po-

lítiques, i sense ningú que decideixi per elles i ells.

Aquesta plataforma ha iniciat una recollida de signatures i ha animat les treballadores i treballadors de l'Hospital Doce de Octubre, de La Princesa i del Gregorio Marañón a participar amb el moviment de Veïnes i Veïns de Barris i Pobles de Madrid en les concentracions que s'han dut a terme en aquests hospitals, cosa que han fet uns quants centenars d'elles i ells, i organitzant una cercavila pròpia a la manifesta-

ció del passat 31 de maig convocada per «Veïnes i Veïns».

En els propers mesos, les membres i els membres d'aquesta plataforma intentaran avançar i estendre's pel conjunt de centres de treball i conselleries, i anar decidint i dissenyant les accions a realitzar per aconseguir, aprofitant que estem a un any de les eleccions autonòmiques, que la jornada de 35 hores sigui una realitat el més aviat possible.

Per què es deixa morir i es desmantela allò públic?

Jordi Jaime Sanz

Rescat i creixement del sector privat, i la seva transferència en deute públic, com a fenòmens estructurals que expliquen avui la privatització del sector públic i la seva precarització.

Veiem com es deterioren els serveis públics per manca de recursos, per la burocratització dels mateixos i per una nefasta gestió del sector públic. En realitat, tots aquests fenòmens responen a un mateix procés econòmic:

La burgesia lidera una gestió del públic, a través dels polítics professionals dels diferents parlaments, per benefici propi. Perjudicar el públic per rescatar el sector privat, per mantenir i incrementar la seva acumulació de capital, és la resposta estructural de la burgesia avui a la crisi actual del capitalisme.

La privatització respon a l'interès de la burgesia per expandir el mercat de les empreses del sector

privat, per precaritzar l'ocupació pública i augmentar la seva taxa de guany, i per absorbir el deute públic, que serveix per mantenir aquesta taxa de guany però que amenaça d'afectar la competència de les grans companyies privades.

El neoliberalisme no ha mort: les institucions burgeses internacionals com el Banc Mundial (BM), la Unió Europea (UE), el Fons Monetari Internacional (FMI) o el Banc Central Europeu (BCE) serveixen a aquest propòsit, només que cadascuna d'elles serveix les companyies transnacionals que hi ha darrere seu.

Els Estats, que recolzen i treballen per a les seves pròpies companyies, estan interessats en el fi-

nançament d'aquestes institucions internacionals amb fons públics, així com a regar amb ells els beneficis d'aquestes transnacionals.

Els Fons Next Generation i el rescat de la banca espanyola a partir de la crisi del 2008 són bons exemples de com la UE potencia el sector privat a través del presupost públic i com es transfereix el deute privat del sector privat a deute públic.

Com veiem actualment, la UE aporta a través de la Comissió Europea els Fons Next Generation que surten de la població dels seus Estats membres i que serveixen bàsicament perquè les empreses i grans companyies europees puguin digitalitzar-se i fer la seva

transició cap a la mal anomenada «economia verda» sense que això suposi cap minva per a la seva taxa de guany. És a dir, amb fons públics, es manté el benefici de gran part del sector privat europeu, eixamplant-se els marges de benefici per a bancs i fons d'inversió i traslladant-se el cost d'aquesta transició a la dita població, ja que aquest cost es sufraga, a banda dels ingressos provinents per la imposició a la classe treballadora europea, amb mesures com els retalls i el manteniment o l'increment de la precarització del sector públic.

Molts dels sectors privats en l'economia burgesa, com es va poder veure també amb el rescat bancari a l'Estat espanyol a partir de la caiguda de Lehman Brothers el 2008, no podrien sobreviure a la seva crisi i créixer si no fos per la despesa pública. Aquesta expansió del sector privat gràcies a la despesa pública la podem veure, per exemple, en les licitacions d'obra pública a l'Estat espanyol però també veiem aquesta expansió del sector privat a través del finançament amb fons públics dels sectors que serveixen als fins geoestratègics dels Estats europeus i per mantenir els seus mercats fora de les seves fronteres, l'expressió de la qual és la despesa militar.

En efecte, la despesa pública en licitació d'obra pública a l'Estat espanyol ha passat de 10.849,77 milions d'euros el 2020 a 24.447,43 milions d'euros el 2024, és a dir, aproximadament un 150% més.

La despesa pública en defensa, que s'endú 12.317 milions el 2025 de la despesa pública estatal total, augmentant un 62,58% respecte al 2017, ha fet el propi en el seu sector.

Tant el sector de la construcció com el militar és alimentat amb fons públics generats, com es pot evidenciar en el cas espanyol, majoritàriament per la classe treballadora i en menor mesura també per les altres classes populars.

Evidentment, finançar el sector privat a través de la despesa pública, tant per rescatar-lo com per mantenir-lo i expandir-lo, contribueix a generar un enorme deute públic que ja només amb els seus interessos liquida una bona part dels ingressos de l'Estat que podrien anar dirigits a solucionar problemes d'una gran envergadura, com l'habitatge.

Quan el govern diu que el deute públic a l'Estat espanyol s'ha reduït, simple i planament, perquè si bé el seu ràtio respecte al PIB ha disminuït una mica en els darrers anys a causa del creixement d'aquest últim, en termes absoluts gairebé s'ha multiplicat per quatre des del 2008 fins al 2025.

El deute públic espanyol ha passat de ser de 440.621 milions d'euros el 2008 a 1.698.225 milions (més d'un bilió i mig d'euros) el passat 2025, és a dir, un increment del 285%, i no ha deixat de créixer, any rere any, en tota aquesta sèrie històrica.

Evidentment, i com hem vist, quan els ingressos de l'Estat no arriben per pagar els sectors privats dels quals hem parlat, l'Estat s'endeuta, però aquest deute només s'absorbeix (es retorna als seus propietaris, normalment bancs) allà on no afecta el gran capital, és a dir, es liquida el deute on acabar-hi no suposa un menyscabament per a la taxa de guany de les grans companyies.

Quan els ingressos de l'Estat no arriben per a pagar els sectors privats, l'Estat s'endeuta, però aquest deute només s'absorbeix allà on no afecta el gran capital

Per deixar-ho més clar, aquests mecanismes de recuperació, manteniment i expansió de les grans companyies no sols suposen un espoli de la classe treballadora principalment, i de les altres classes populars en menor mesura, perquè suposen un transvàs d'ingressos, obtinguts amb impostos d'aquestes classes, cap a aquestes companyies, sinó que quan amb els ingressos de les classes treballadores i populars no és suficient per pagar els costos d'expansió de les companyies privades i per pagar el deute públic que això genera, els retalls i les privatitzacions es posen a l'ordre del dia per netejar aquest deute.

Efectivament, el deute públic genera certs desequilibris (augmenta les dificultats de finançament del sector privat en augmentar els tipus d'interès, en general genera inflació, devaluació de la moneda, desequilibris en la balança comercial, etc.), coses que incideixen especialment en la competència internacional de les grans companyies dels Estats que assumeixen aquest deute, per això és tan fonamental per a la burgesia reduir el deute. Però, és clar, això ho han de fer, els polítics que estan al seu servei, en el sector públic, allà on no afecta sinó que beneficia la taxa de guany d'aquestes companyies.

Les polítiques de la Unió Europea i dels diferents governs de l'Estat espanyol, en resum, per continuar amb la lògica d'aquest sistema i l'acumulació del capital de les grans companyies, entitats financeres i bancàries a les quals serveixen, estan darrere de la privatització del sector públic, de la seva precarització, de l'empitjorament de la seva qualitat i eficiència i dels retalls que pateix tota la societat, principalment la classe treballadora. I és precisament perquè no poden sortir d'aquest marc actual del capitalisme llastrat pel deute que aquesta privatització i precarització és avui un fenomen estructural.

Les estratègies i les excuses per a privatitzar el sector públic. El cas de la col·laboració públic-privada

Jordi Jaime Sanz

Amb la privatització del sector públic, no sols es transfereixen uns actius de les classes populars, majoritàriament finançats pels treballadors/es, a la burgesia, sinó que, a més, amb aquesta privatització, la burgesia aconsegueix que més diners públics flueixin constantment cap al sector privat. Per què? Perquè quan es privatitza un servei públic, com s'han de cobrir unes necessitats humanes que han quedat insatisfetes en privatitzar i que normalment no són solvents, però al mateix temps es vol mantenir la titularitat privada d'aquests serveis i aquests actius, aquestes necessitats insatisfetes no solvents pressionen i serveixen d'excusa per a regar amb diners públics aquest sector privat nascut a la calor de les privatitzacions.

Podríem trobar molts exemples de col·laboració públic-privada en tots els problemes que obre el capitalisme, que serveix per a socialitzar els costos d'aquests problemes i beneficiar a la part de la societat que els produeix, i que ahora serveix com a estratègia per a anar privatitzant el sector públic de forma encoberta. Però el problema és que la solució de la dreta i la suposada esquerra en la qüestió de la privatització la col·laboració públic-privada suposa un doble perjudici a la classe treballadora en el seu conjunt (més enllà que algunes famílies vulnerables de classe treballadora surtin bene-

ficiades). No sols perquè suposa passar diners de la classe treballadora en el seu conjunt, i també de part de les classes populars, a la burgesia acabada, sinó també perquè, en mantenir aquesta fiscalitat regressiva, produeix una fractura en la classe treballadora que beneficia clarament les opcions polítiques de més a la dreta, pel fet que la població més vulnerable, que concentra la majoria de necessitats no solvents, sol ser migrant. Això, malgrat que els migrants, en una més que considerable majoria d'ocasions, són una part minoritària en el consum de l'anomenat «Estat del Benestar», permet agitar a l'extrema dreta el mantra que els treballadors «autòctons» paguen l'habitatge, la sanitat i l'educació a aquesta població, quan els migrants, que aporten, en el seu conjunt, al sistema de la seguretat social etc. més del que reben, també paguen, a través de la col·laboració públic-privada entre altres vies, a la burgesia acabada.

En aquest sentit, les polítiques «progressistes» de la socialdemocràcia actual i aquesta suposada esquerra, que consisteixen en aquesta col·laboració públic-privada i el contingut real de la qual és la potenciació de negocis privats, són una màquina de fabricar vots per a la dreta extrema (PP) i l'extrema dreta (VOX).

D'altra banda, el nepotisme, l'alta burocratització dels serveis, el

parasitisme en la funció pública, la corrupció en general, inherent al propi sistema polític burgès i a l'administració pública, inevitable en un sistema econòmic burgès, perquè contra més centralitzat i més concentrat està el capital, més inexorable és la cooptació per la burgesia dels càrrecs públics als seus interessos (pensi's, per exemple, a les portes giratòries): tots aquests factors que s'atribueixen a la mala gestió pública, quan haguessin de ser atribuïts al propi sistema econòmic de la burgesia i al seu lideratge en el sector públic, podrien un sector públic ja minvat per escassetat de recursos i pel seu elevat cost burocràtic. Això fa que, encara que augmenti la partida pressupostària destinada a ell, aquests recursos no vagin a parar moltes vegades a remeiar els seus punts febles, sinó a sostenir la seva burocràcia; quan no, es deixa morir per inanició, sense invertir fons públics en el sector públic, amb l'interès de privatitzar-lo a preu de saldo.

En resum, l'excusa de la mala gestió pública utilitzada per la burgesia per a privatitzar, llegeixi's apropiari-se de, un servei públic, llegeixi's els ingressos dels treballadors, principalment, hauria de ser atribuïda als seus servents polítics i, per tant, a la mateixa classe burgesa.

“No serveix de res demanar més salari o millors condicions en un planeta inhabitable”

Entrevistem a en Juan, bomber forestal d'Andalusia.

En els darrers anys hem assistit a processos de mobilitzacions dels bombers forestals a diverses CCAA. Què ens pots explicar de la seva situació i lluita?

La professió està sotmesa, generalment, a una gran precarietat. Afortunadament, som bastant lluitadors. La campanya d'alt risc passada va acabar amb una mobilització estatal a Madrid, a l'octubre, que va reunir diversos milers de companys i companyes dels quatre punts cardinals. Des de llavors hi ha una reguera de lluites que no ha parat en cap moment. A Madrid fa més de 1000 dies que estan de vaga, que es diu aviat. Fa tot just unes setmanes també ens vam mobilitzar els d'Andalusia. A Castella i Lleó durant aquests mesos han participat en marxes per

les zones afectades pels terribles incendis del 2025, segurament allà tenen la pitjor situació de totes. La situació és tan caòtica que, per una disputa entre les empreses a què s'ha privatitzat el servei i l'Administració, ara mateix gairebé mil companys ni tan sols s'han pogut incorporar a la feina.

L'any passat vam batre rècords d'incendis i aquest any ja pinta malament. Combatre aquests incendis sempre és molt difícil. Però és que fer-ho privatitzats, amb personal temporal acabat de contractar, amb condicions pessimes laborals, amb mancances humanes i materials, sense una formació i un entrenament al llarg de l'any professional... ho fa tot molt pitjor.

La nostra ja no és ni una lluita per condicions laborals o seguretat a la feina, sinó ja és una reivindicació perquè la feina de prevenció i extinció d'incendis forestals

pugui ser el més eficaç possible. Per nosaltres, per la població i per la nostra naturalesa i muntanyes.

Es noten les conseqüències del canvi climàtic a la vostra feina?

Indubtablement. En aquests dies hem patit un incendi al cor de Doñana, esperonat per unes temperatures pròpies de l'estiu. El problema és que encara som al maig. Els incendis forestals alimentats pel canvi climàtic no són una predicció de futur, ja són una realitat incontestable. El pitjor és que es continuaran agreujant, com moltes adversitats mediambientals. L'única pregunta és si seran un desastre incontrolable o podrem frenar a temps abans que sigui massa tard.

Quin és el paper dels treballadors públics en la lluita contra les conseqüències de la catàstrofe ecològica?

Els incendis forestals alimentats pel canvi climàtic són una realitat incontestable. L'única pregunta és si seran un desastre incontrolable o podrem frenar a temps abans que sigui massa tard.

Crec que és important incorporar aquesta dimensió a les nostres lluites. No es tracta únicament de demanar una mica més de salari o unes condicions de treball una mica millors. Això no serveix de res en un planeta inhabitable o davant d'incendis monstruosos. Cal sortir del sindicalisme de carril estret i implicar-nos en la lluita ecologista. Moltes vegades estem tan embolicats en les petites reivindicacions més urgents que se'ns oblidada el més important. El nostre testimoniatge i coneixement des de la primera línia dels efectes del canvi climàtic ens fa essencials com a punta de llança de la població en conjunt.

Al nostre favor tenim ser una professió força reconeguda per la població, tenim la possibilitat de conscienciar sobre les transformacions que estan succeint. Necessitem aliar-nos amb els moviments socials preocupats per la crisi ecològica en curs, fer-nos-en part, nodrir-los amb la nostra visió i aprendre alhora.

De qui és responsabilitat que es continuï aprofundint la crisi ecològica?

Se sol dir que és responsabilitat de tothom. I en part és cert, tots i

totes tenim responsabilitat amb els nostres actes quotidians. Jo animo a ser tan responsables i coherents com puguem. Però plantejar-ho així és fer trampes, és responsabilitat de tothom, però no en la mateixa proporció. La desigualtat a la nostra societat és obscena, i això es reflecteix en l'impacte que generem cadascú. O és el mateix algú que viu compartint pis i arriba ofegat a final de mes que els megarics que agafen un jet privat cada dos dies?

La desigualtat és tan brutal que costa dimensionar-la. Només posaré una dada damunt la taula per no inundar de xifres el debat. Segons Oxfam, l'1% de la humanitat contamina més que les dues terceres parts més pobres de la humanitat en conjunt. Aquí es troba el quid de la qüestió.

Quines són les mesures que caldria aplicar per frenar la catàstrofe ecològica?

És difícil desenvolupar una gran argumentació en un espai breu, així que aniré directe al que crec que és essencial. Encara que soni molt maximalista, et diria que ens cal acabar amb el capitalisme. Portem uns trenta anys de cimeres climàtiques internacionals, de discursos sobre desenvolupament sostenible i d'"economia verda", però continuem lliscant pel tobogan cap al desastre. Aixafant qualsevol iniciativa lligada a la sostenibilitat, el capital continua girant i acumulant, picant el que calgui per continuar creixent sense límit. Els grans capitalistes del món han demostrat sobradament estar disposats a passar per sobre de tothom per continuar sumant zeros en el seu ja infinit compte corrent.

L'economia és ara com ara una roda cega que gira i gira sempre buscant que continuï acumulant guanys, això marca la seva brúixola. I els governs de tot el món acompanyen sense excepció. Crec

que cal canviar completament el paradigma. Ens cal planificar l'economia, fer-ho per cobrir les necessitats humanes sense sobrepassar les capacitats del medi ambient. Estem tan acostumats al capitalisme extrem que això sona completament utòpic, però el que de veritat és irreal és pensar que podrem canviar de rumb mantenint l'ordre econòmic, social i polític actual.

Crec que seria possible un món on el conjunt de la població pugui viure dignament, millor que ara diria, respectant els límits finits del nostre planeta i els recursos naturals. Però per això cal acabar amb el capitalisme, amb la guerra, amb la desigualtat extrema i l'acumulació de riquesa i poder. Un món sostenible és necessàriament un món més equitatiu i més democràtic, en què el conjunt de la població tingui el poder repartit i a les seves mans; especialment, la classe treballadora, que som els qui al capdavall produïm i distribuïm tot el que es fabrica.

Un món sostenible és necessàriament un món més equitatiu i més democràtic, en què el conjunt de la població tingui el poder repartit i a les seves mans; especialment, la classe treballadora.

Apunts sobre la prioritat nacional

Mimi i Carlos Santillán

La degradació dels serveis públics, la crisi de l'habitatge i la precarització de les condicions de vida han generat un profund malestar entre amplis sectors de la classe treballadora a l'Estat espanyol. En aquest context, cada vegada és més freqüent escoltar discursos que assenyalen la immigració com la gran responsable del col·lapse de la sanitat, de la manca d'ajudes socials o de les dificultats per accedir a un habitatge digne.

Sobre aquesta frustració material real, la dreta i l'extrema dreta han construït el discurs de la «prioritat nacional». Aquest és el nou relat de Vox i la seva moneda de canvi amb el PP en aquells territoris on necessiten el seu suport per governar, tot i que sense acabar de posar-se d'acord sobre el concepte: el PP, amb un discurs igualment racista i xenòfob, el vincula a l'arrelament; Vox, exclusivament a la nacionalitat espanyola.

Així van construir tota la seva campanya electoral a Andalusia, intentant relacionar la migració amb la delinqüència o amb el col·lapse dels serveis públics, aconseguint convertir-se en la segona força electoral en barris rics de la capital andalusa i en barris obrers molt pobres i castigats com el Polígono Sur, un dels més pobres de l'Estat espanyol. Això no és cap casualitat. Quan els governs d'esquerra o progressistes no resolen les necessitats més sentides de la classe treballadora, deixen la porta oberta perquè aquests discursos racistes i aporòfobs arrelin en la nostra classe.

Per això, davant la demagògia de la «prioritat nacional», cal reivindicar una idea fonamental: el problema no és que hi hagi «massa» migrants pobres o, com diu Abascal, que vinguin a viure de les ajudes de l'Estat (a qui cal recordar que és ell qui rep un suculent sala-

ri de més de 55.000 euros anuals com a diputat, molt per sobre de la mitjana dels nacionals corrents), però n'hi ha prou amb revisar una mica les dades oficials per desmentir aquest senyor i la seva maquinària de propaganda.

Segons un informe de l'Observatori de les Migracions de Barcelona, l'Estat protegeix sis vegades més les persones nascudes a l'Estat espanyol que les migrants. Aquestes també pateixen una discriminació evident en l'accés a l'habitatge i a l'ocupació, de manera que destinen més del 40 % dels seus ingressos a l'habitatge i sovint es concentren en sectors professionals de baixa qualificació i amb una elevada precarietat, com el treball domèstic o l'hostaleria.

A causa de la seva franja d'edat, les persones immigrants van menys al metge i tenen menys hospitalitzacions que les espanyoles. És a dir, utilitzen menys els serveis sanitaris que tots els governs fa anys que retallen i privatitzen, tot i que també contribueixen al seu manteniment. Només el 5 % de la població estrangera és hospitalitzada, davant del 8,5 % dels ciutadans nascuts a l'Estat espanyol. El 78,4 % de les persones migrants acudeixen a les consultes de medicina de família, una taxa notablement inferior al 82,9 % registrat entre la població autòctona.

Les derivacions a especialistes de segon nivell també són inferiors entre les persones estrangeres (45 % davant d'un 54,9 %), mentre que l'ús dels serveis d'urgències es manté proporcionalment similar en ambdós grups a causa de barreres prèvies en l'atenció ordinària.

Pel que fa a les ajudes socials, segons dades d'Amnistia Interna-

Prioritat nacional o prioritat de classe?

cional, l'ús dels serveis socials a l'Estat espanyol per part de persones estrangeres no supera el 12,5 %. De les 798.312 persones que cobren ajudes com l'IMV, per exemple, el 82,5 % són espanyoles i les persones migrants només perceben el 28% de les rendes d'inserció autonòmiques.

Prioritat nacional o prioritat de classe

El PP i VOX aprofiten l'avenç de la ultradreta a escala internacional per carregar contra la població migrant a l'Estat espanyol, assenyalant-la com la principal causant de la precarització dels serveis públics, del retrocés en la qualitat de vida dels nascuts aquí i de l'augment de la inseguretat. Però no diuen que la crisi de l'habitatge és generada pels fons voltor i els bancs que acaparen i especulen amb un dret tan bàsic com és l'habitatge. Tampoc no diuen res sobre el fet que els bancs haurien de retornar els més de 64.000 milions d'euros amb què l'Estat els va rescatar durant la crisi de 2008-2009. Que els retrocessos en el poder adquisitiu es deuen als baixos salaris i als tancaments d'empreses per part de les grans corporacions, i entrant en el tema dels serveis públics, no diuen que l'abandonament estatal i, en conseqüència, la seva privatització són el que fa que no funcionin.

Per no anar tan lluny, en els últims quatre governs de l'Estat espanyol, des de José Luis Zapatero (PSOE), passant per Mariano Rajoy (PP) fins al de Pedro Sánchez, s'han realitzat entre 150.000 i 230.000 contractes amb empreses privades (sumant l'Administració General de l'Estat, les comunitats autònomes i les entitats locals)¹.

Entre el 45 % i el 55 % d'aquests són contractes de serveis públics, superant els contractes en sectors com les obres i els subministraments². En termes econòmics, això representa un 11 % del PIB, és a dir, uns 70.000 milions d'euros anuals. Això ens dona una idea de la magnitud dels beneficis que obtenen les empreses privades a costa de serveis que haurien de millorar les nostres condicions de vida.

Si parlem de reformes fiscals que gravin les grans fortunes per finançar els serveis públics, l'anàlisi canvia completament. Prenem com a exemple Florentino Pérez, amb un patrimoni de 3.100 milions d'euros i una retribució anual de 9 milions com a president d'ACS. Desconeixem quant tributa exactament, ja que aquestes xifres estan emparades per la llei de protecció de dades. El que sí que sabem és que patrimonis com el seu queden subjectes a l'Impost de Solidaritat de les Grans Fortunes i a l'Impost sobre el Patrimoni, amb una quota neta de 3 milions d'euros anuals, una xifra clarament desproporcionada respecte al que genera un patrimoni d'aquesta magnitud.

Cal afegir que ACS —Activitats de Construcció i Serveis— va registrar només durant el primer trimestre de 2026 uns ingressos de 12.300 milions d'euros, sent una de

les empreses amb un major volum de contractes públics a l'Estat espanyol, executats a través de filials com Dragados, Tecsca o Rover Rail.

ADIF, l'empresa administradora de la infraestructura ferroviària, és amb molta diferència el principal client estatal d'ACS, rebent constantment licitacions massives vinculades a l'Alta Velocitat i als serveis de rodalies. També té contractes de manteniment de carreteres i aeroports, fet que deixa anualment un benefici d'entre 700 i 1.200 milions d'euros a la corporació del sr. Pérez. Si persones com Florentino Pérez o Amancio Ortega paguessin els impostos equivalents, no es beneficiarien de la privatització dels serveis públics; aquests serien de qualitat i n'hi hauria en quantitat suficient per a totes les persones. En altres paraules i resumint-ho, la crisi dels serveis públics i de l'habitatge l'haurien de pagar els rics.

Aquest tipus de dades són les que Abascal, Feijóo i els mitjans de la dreta més rànica amaguen a la classe treballadora de l'Estat espanyol per enfrontar pobres nacionals contra pobres estrangers. Perquè, en el fons, saben que la lluita no és entre nacionals i estrangers, sinó una lluita de classes aferrissada: rics contra pobres, patrons contra treballadors, explotats contra explotadors.

La lluita contra la privatització del Servei d'Ajuda a Domicili (SAD) a Alcalá del Río (Sevilla)

Entrevistem la Rosario, la Magdalena i la Sandra. Tres treballadores del servei d'ajuda a domicili d'Alcalá del Río que fa més de deu anys que resisteixen la privatització d'un servei públic essencial amb el qual s'atén persones en situació de dependència. El seu és un conflicte per unes condicions dignes de treball, estabilitat laboral i contra la precarietat i la discriminació laboral que pateixen els sectors relacionats amb les cures, que són sempre els més feminitzats. La seva és una lluita per la remunicipalització del servei, enfrontant-se a la política privatitzadora del govern de torn, primer sota el PSOE i ara sota un govern d'Izquierda Unida, que ha adjudicat el servei, anteriorment en mans del consistori, a l'empresa Ecilimp S.L. Una privatització que afecta l'ocupació i les condicions laborals d'aquestes treballadores, així com la qualitat del servei. Parlem amb elles sobre el conflicte, les

seves causes i el que està en joc.

Com explicariéu breument el conflicte a algú que no el coneix?

Portem lluitant des del 2014, quan governava el PSOE. La nostra és una lluita per un salari digne i unes condicions dignes de treball per a totes les treballadores, sense discriminació, ja que patíem tres salaris diferents dins d'una mateixa categoria. Això es va denunciar a la Inspecció de Treball i es va guanyar. En aquesta lluita per la igualtat, sempre hem volgut que les companyes de la borsa fossin també personal de l'ajuntament. Però des del consistori mai no van voler que formessin part de la plantilla municipal.

I la privatització? Com va començar?

En un primer moment, el protagonisme va ser del PSOE, el paper del qual era intentar que el servei es devalués, que es deteriorés, deixant-lo posteriorment a Izquier-

da Unida en safata perquè pogués dur a terme la licitació. Això ha estat un procés i una feina de molts anys. De la mateixa manera que nosaltres hem estat lluitant durant molts anys perquè no es privatitzés, ells han estat treballant per aconseguir justament el contrari.

A la pregunta de des de quan va començar el projecte de privatització amb Izquierda Unida, jo crec que des del moment en què totes vam començar a reclamar els nostres drets i que no érem només una caixa registradora que ingressava diners a l'ajuntament. Quan vam començar amb les denúncies i a guanyar judicis.

Com us afecta la privatització a les treballadores?

Suposa una disminució dels nostres drets econòmics, com ara els dies d'assumptes propis, i l'aprovació de les anomenades «hores moneder», que totes les empreses utilitzen segons els convé. Per a les

treballadores suposa un retrocés en drets fonamentals com la conciliació laboral.

Ara mateix ens regim pel conveni provincial, però ja s'està negociant un nou conveni que empitjorarà encara més les nostres condicions: menys salari, menys dies d'assumptes propis i sense dret ni tan sols a anar al metge. Moltes passaran a cobrar uns 700 euros.

D'altra banda, continua existint una borsa municipal de 166 persones. On són aquestes 166 treballadores que estan esperant ser cridades? Són professionals, són companyes que han estat treballant per a l'ajuntament atenent els usuaris durant moltíssims anys. I ara mateix ni tan sols les estan cridant. Estan portant personal d'altres llocs i prefereixen dir que no tenen personal abans que contractar-les.

I als usuaris?

Hi ha usuaris i usuàries que no tenen cap familiar i tenen assignades unes quatre hores, i els han dit que els les reduiran a una sola hora. Digues-me tu com els banyes, com els deixes el menjar preparat, etc., en una hora.

Jo, el màxim que he fet en 27 minuts, és banyar la persona, recollir el bany i arreglar un llit, i sortir corrents, arribant sempre tard a tot arreu. O la banyes o l'afaites. Les dues coses no les pots fer. I no és només el desgast físic: també és emocional. Patim més depressions perquè sofrim ansietat per arribar als llocs, ansietat per fer la feina en condicions... El dia que deixes una persona sense haver-la atès com a tu t'hauria agradat, aquesta càrrega te l'endús a casa.

Veieu això com l'únic conflicte de privatització a Alcalá del Río?

No. El que passa amb nosaltres al servei d'ajuda a domicili creiem que és l'avantsala del que passarà amb altres serveis com jardineria o neteja. Això serà progressiu, no s'aturarà només amb nosaltres. Tots els serveis acabaran sent privatitzats. De fet, només cal veure

que ja no hi ha tants programes públics com abans, com el Pla Jove. Aquests programes ja no s'estan oferint.

Quina ha estat la postura dels partits de l'ajuntament?

El que ha fet Izquierda Unida és continuar la feina que va iniciar el PSOE. Per això el PSOE no pot posar objeccions a una cosa que ells mateixos ja van plantejar i posar sobre la taula. PP, PSOE i Izquierda Unida: tots tres estan units com germans cosins en això d'acabar amb els serveis públics aquí a Alcalá.

Quin creieu que és el camí per defensar allò públic?

L'únic camí és la unió de tots els treballadors i treballadores, dels familiars, dels usuaris, i sortir al carrer. Aquí no es treballa fins que això es resolgui. I si aturem un país, ja et dic jo que ho solucionem de seguida.

Que es compleixin totes les lleis que ja existeixen. La Junta ha dit:

«Jo et dono els diners i tu fes el que vulguis». Doncs no: heu creat un servei públic perquè hi ha persones que el necessiten, i el primer que heu de mirar és que aquests serveis s'estiguin prestant correctament. Aquest ajuntament tampoc no pot dir: «Avui no dono les hores, però els diners me'ls quedo». Necessitem control.

Hi ha qui diu que la vostra lluita va contra Izquierda Unida. Com hi responeu?

Estem cansades que se'ns digui que anem «contra Izquierda Unida» o «contra Maíllo». El que volem que s'entengui és que no anem contra ningú. Defensem un servei públic i els drets que estem perdent.

Si en comptes de governar Izquierda Unida i abans el PSOE governessin la dreta o l'extrema dreta, la gent s'hauria quedat callada? No: tothom seria al carrer. Doncs no saltres diem: governi qui governi, allò públic es defensa!

La destrucció del que és públic, una arma per oprimir i dividir la classe

Laura R. i J. Martínez

Quan parlem de serveis públics, solem parlar de diners: de quant es retalla, d'on va el pressupost, de quants milions engreixen Quirón o CLECE mentre les llistes d'espera s'allarguen. Aquesta anàlisi és correcta i necessària. Però hi ha una dimensió que queda fora si ens limitem als números: la destrucció del que és públic no només empobreix la classe treballadora en abstracte. Colpeja de manera desigual segons el gènere, l'origen i la situació laboral de cada persona, i té conseqüències que van molt més enllà de la butxaca. Els serveis públics no són només un dret econòmic: són el terreny on es decideix qui carrega amb el pes del treball de cures i un dels pilars per al combat estructural contra el masclisme.

Qui paga la privatització i les retallades socials: gènere, classe i origen

El capitalisme necessita que els treballadors i les treballadores des cansin, s'alimentin, es cuidin quan emmalalteixen i criïn els seus fills i filles. Tot aquest treball —invisible, no remunerat, imprescindible— s'anomena treball per a la reproducció social, que és l'activitat física, emocional i material que fa possible aquesta reproducció social de la força de treball. La pregunta política és: qui ho fa i a quin cost?

Hi ha dues respostes possibles. La primera: una xarxa de serveis públics que socialitzi aquestes tasques —llars d'infants, atenció sanitària universal, residències dignes, serveis socials— i permeti que el conjunt de la classe treballadora hi

accedeixi amb independència del seu salari. La segona: que aquestes tasques es realitzin en l'àmbit privat de la llar, especialment per les dones, de manera gratuïta. El capitalisme en crisi empeny sistemàticament cap a la segona opció: retallar el que és públic és, en el fons, privatitzar la reproducció social de la força de treball.

Que la responsabilitat social sobre aquest treball recaigui sobre les dones no és casualitat. En el capitalisme són les dones qui l'absorbeixen. No perquè sigui natural, sinó perquè a través del masclisme s'ha construït aquesta divisió social com a norma. Malgrat els drets conquerits, avui a l'Estat espanyol les dones dediquen de mitjana el doble d'hores setmanals que els homes a les cures i a les tasques de la llar. El 21,4% treballen a temps parcial, davant del 6,8% dels homes, i la bretxa salarial és

del 16,6%, uns 430 euros de mitjana al mes. La privatització i la retallada dels serveis públics d'atenció i cures reforcen aquesta divisió: retornen a l'àmbit domèstic allò que durant dècades de conquestes obreres havia estat arrencat i convertit en dret col·lectiu durant la transició, davant d'una burgesia que, per evitar una mobilització més gran, va haver de fer concessions. Però sota el capitalisme, especialment en crisi, aquestes tasques són igualment realitzades majoritàriament per dones, en condicions d'enorme precarietat laboral.

La privatització i les polítiques d'austeritat tenen un cost diferent segons la combinació de classe, gènere i origen. Una dona treballadora que perd o veu reduït el servei d'ajuda a domicili per al seu familiar gran no té les mateixes opcions que qui pot contractar una

treballadora de la llar —freqüentment migrant, amb contracte precari o sense contracte—. El 70% dels llocs temporals i precaris a l'administració estan ocupats per dones, concentrades en sanitat i educació. En el sistema de dependència, el 72,3% de les persones cuidadores no professionals són dones, i més del 80% de qui treballa professionalment en aquest sistema també ho són. Les dones migrants sostenen la reproducció social quan l'Estat es retira, i són alhora les primeres a patir la degradació dels serveis quan els necessiten per a elles mateixes.

Defensar el que és públic és una lluita per unir tota la classe treballadora

La classe treballadora és diversa i està dividida per les opressions, que enfronten uns sectors contra d'altres. La lluita pels serveis públics és un dels terrenys on aquesta divisió pot trencar-se, perquè l'atac colpeja tothom alhora i des d'angles diferents.

Quan s'externalitza un servei d'ajuda a domicili, perd la treballadora que veu degradar-se el seu conveni, perd la persona gran que rep el servei, i perd la classe treballadora, especialment les dones. El capital guanya als dos extrems d'aquesta cadena. Les treballadores d'Alcalá del Río, les infermeres del 12 de Octubre, les docents amb el sou congelat a Catalunya no són conflictes separats. Són expressions diferents de la mateixa contradicció: els serveis públics són la trinxera on es disputa qui carrega amb els costos de la reproducció social. I aquesta càrrega, en el capitalisme, la porten les dones.

La connexió entre privatització i violència masclista és més directa del que sembla. Les treballadores de la Xarxa contra la Violència de Gènere de Madrid —que van fer vaga aquest 25-N exigint la re-

municipalització del servei— ho explicaven amb claredat: quan una dona demana ajuda per sortir d'una situació de violència, si no és considerada en situació d'alt risc, ha d'esperar dos mesos per ser atesa. Durant aquest temps continua exposada i moltes pateixen noves agressions que s'haurien pogut evitar.

A això s'hi suma que la precarietat salarial lliga moltes víctimes als seus maltractadors —no per dependència emocional, sinó perquè no tenen alternativa econòmica—, i que sense habitatge públic algunes dones tornen amb l'agressor en esgotar el termini en un centre d'emergència. La privatització dels serveis d'atenció a la violència masclista no és un problema burocràtic. És un problema que costa vides.

Sense socialitzar les cures, la igualtat real és impossible

Defensar i rescatar els serveis públics existents és imprescindible. Però no és suficient. Fins i tot quan l'Estat del benestar va ser més robust, la reproducció social va continuar descansant de manera desproporcionada sobre les dones. El problema no és només de quantitat de recursos, sinó de quin tipus de societat els organitza i amb quina lògica. Tot i que estem d'acord amb un major repartiment de les tasques domèstiques i de cures dins de la llar, perquè això contribueix a una major igualtat, la solució de fons és lluitar perquè la responsabilitat sigui social.

Per acabar amb les arrels materials de l'opressió de gènere cal anar més enllà: socialitzar totes les cures. Això significa llars d'infants públiques i gratuïtes per a tota la classe treballadora, menjadors col·lectius accessibles, bugaderies socials, centres de dia i residències dignes amb gestió pública.

No com a serveis residuals per a qui no pot pagar, sinó com a drets universals que arrenquin d'arrel la divisió entre treball productiu —el que compta, el que es paga— i treball reproductiu —el que sosté tota la resta però es fa invisible.

Pot el capitalisme arribar a això? L'evidència històrica diu que no. Cada vegada que la crisi apreta, les cures són el primer que el capital retorna a la llar i, amb això, les dones treballadores són les primeres a sortir del mercat laboral. Va passar amb les retallades de Zapatero, amb l'austeritat de Rajoy, i la lògica de la col·laboració publicoprivada que avui defensa el PSOE no trenca amb aquest mecanisme: l'administra. L'opressió de gènere, en el capitalisme, no és un residu del passat que es corregirà amb més reformes. És funcional al sistema: mentre el capital pugui extreure treball gratuït de les dones per sostenir la reproducció de la força de treball, no té cap incentiu per eliminar-lo.

La conclusió és clara: mentre continuem en el capitalisme, l'opressió de gènere té un sòl ferm on sostenir-se. Un sistema que utilitza el treball gratuït de les dones per reproduir la força de treball no socialitzarà les cures, igual que no rescatarà els serveis públics. Les reformes poden millorar condicions, però no eliminen l'arrel.

Si defensar el que és públic forma part de la lluita contra el masclisme, combatre l'opressió de gènere en totes les seves formes és igualment una part vital de la lluita contra el capitalisme.

Per això les treballadores que avui lluiten per la remunicipalització d'un servei d'ajuda a domicili o contra l'externalització en un hospital estan lluitant, encara que no sempre s'anomeni així, per una societat on la vida valgui més que el benefici.

Per un programa de rescat dels serveis públics

Alexandra Guerrero

En els últims anys els/les treballadors/es públics són el sector que més vagues ha protagonitzat, però les lluites acostumen a quedar tancades pel corporativisme i dividides per les competències autonòmiques, la qual cosa genera una disparitat aclaparant en els diferents territoris tant en la qualitat del servei com en les condicions laborals dels qui els sostenen. Enfront d'això, és imprescindible l'elaboració d'un programa comú que permeti unificar les lluites dels treballadors i usuaris.

Lluitar consegüentment per uns serveis públics veritablement de qualitat implica exigir l'aplicació immediata d'un programa de rescat de l'àmbit públic que augmenti de

manera extraordinària els recursos, que remunicipalitz i estatalitzi tots els serveis externalitzats i privatitzats i les seves plantilles, i que dignifiqui les condicions laborals dels i les treballadores, començant per estabilitzar-los/es. Aquest programa neix de les necessitats més urgents que la classe treballadora i la immensa majoria del poble hem posat al carrer, massivament, els últims anys. El programa, per tant, respon a un intent de sistematització d'aquestes mesures, encara que cada sector tingui les seves particularitats.

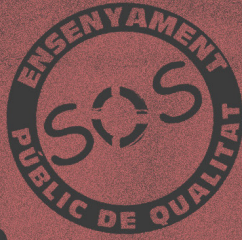
Recuperar la gestió pública dels serveis externalitzats, injectar fons de manera extraordinària i estabilitzar els i les treballadores!

El pla que proposem inclou la immediata municipalització, estatització i nacionalització de tots els serveis privatitzats o externalitzats, expropiant-los sense indemnització per a recuperar així la seva gestió pública, des dels serveis d'atenció domiciliària fins als serveis de neteja i recollida de residus. Aquest pla ha de contemplar la integració de tots ells en la xarxa de recursos públics sota control dels i les treballadores, tant en la planificació com en la gestió. No cal construir més escoles o hospitals, sinó passar a mans públiques els que avui són concertats o privats!

Defensem una injecció extraordinària de fons públics per a rescatar l'àmbit públic i assegurar uns

SANIDAD PÚBLICA DE CALIDAD UNIVERSAL

serveis de qualitat, ja sigui la sanitat, l'educació, el sector social, els bombers, el transport, les cures o les pensions. Calen recursos per a baixar les ràtios a les aules, reduir les llistes d'espera, invertir en la millora i el manteniment de la xarxa pública de transport i per a garantir un sistema públic de pensions lligat als pressupostos generals de l'Estat.

Incrementar el finançament de l'àmbit públic no sols exigeix redistribuir els fons públics en els pressupostos generals de l'Estat, reduint el pressupost militar, cancel·lant els contractes amb la indústria militar israeliana o eliminant despeses innecessàries com la partida de la Casa Reial, sinó que

requereix redistribuir la riquesa i augmentar la càrrega fiscal als qui més tenen. Per això, el govern ha d'aplicar impostos extraordinaris a les grans fortunes del país i intervenir els beneficis empresarials. És l'única manera de vetllar perquè els serveis públics puguin ser 100% públics, gratuïts i de qualitat. Això implica, a més, revertir les retallades que governs de diferents colors han dut a terme des de la crisi del 2008, contractar més personal per a descongestionar els serveis i invertir en recursos i infraestructures.

Dignificar les condicions laborals dels i les treballadores públiques i la qualitat dels serveis passa, en primer lloc, per l'estabilització

de tot el personal per a acabar amb la temporalitat. A més, molts dels serveis estan externalitzats. Mentre que no s'estatalitzin, lluitar contra la precarietat exigeix defensar la derogació completa de les dues últimes reformes laborals: la de Rajoy de 2012 i la del govern del PSOE-Unides Podem de 2021 que garanteix la tranquil·litat de la patronal preservant, en el substancial, la reforma de 2012. És a dir, permet l'acomiadament barat i fàcil, manté els contractes a temps parcial i amplia el mecanisme dels ERTO, l'objectiu essencial dels quals és rescatar les grans empreses reduint els costos de personal a costa d'un nou atracament als salaris i de continuar engreixant un deute

públic que ja frega els 1,43 bilions d'euros, supera el 122% del PIB i que continuarem pagant els i les treballadores i el poble.

L'aplicació d'aquest programa és vital per a aconseguir el màxim suport social, perquè els serveis públics són un dret bàsic de tota la població. És la classe treballadora i, especialment, els seus sectors més oprimits i precaritzats, els qui més paguen les conseqüències del deteriorament constant i la privatització de serveis essencials i necessaris per a la reproducció de la vida.

És la classe treballadora i, especialment, els seus sectors més oprimits els qui més paguen les conseqüències del deteriorament constant i la privatització de serveis essencials i necessaris per a la reproducció de la vida.

Per uns serveis públics sota gestió i control social

Govern rere govern veiem com apareixen casos de corrupció en què els polítics s'omplen les butxaques en col·laboració amb empreses que aconseguen contractes milionaris. Des del cas Mascarenes o el tripijoc de contractes d'obres públiques, al Ministeri de Transports de l'Ábalos i el Koldo, fins al pis del

nuvi d'Ayuso i els contractes milionaris de la Quirón. Els arguments de problemes de gestió només serveixen per a justificar unes privatitzacions que empitjoren la qualitat dels serveis i precaritzen les condicions dels treballadors. Per a evitar la corrupció i l'enriquiment privat defensem que siguin gestionats i controlats pels veritablement interessats en el fet que els serveis públics funcionin bé, i no es malbarati un sol euro dels seus impostos: els treballadors i usuaris d'aquests serveis.

Construir l'autoorganització dels i les treballadores per a lluitar per un veritable pla de rescat de l'àmbit públic

La falta d'inversió pública, la privatització i l'externalització de serveis essencials, així com les retallades històriques de cada govern, resulten una situació dramàtica per als serveis públics i els i les treballadores públiques. Posar en marxa, doncs, un programa d'aquest caràcter des de les institucions exigeix una lluita a tots els nivells de la classe obrera, la joventut i els sectors populars. Això vol dir, que exigeix guanyar al conjunt de la classe treballadora per a fer costat i defensar les demandes del sector, buscant el seu suport, i crear un gran moviment en defensa dels serveis públics, traslladant les batalles sindicals al terreny polític. Els i les treballadores no podem delegar en l'esquerra reformista ni en la burocràcia sindical la lluita pels nostres drets laborals i necessitats socials.

La patronal, la burocràcia sindical, el govern i les opcions polítiques de la socialdemocràcia, que no aspiren a cap altre projecte que el de gestionar la misèria, es posen les mans al cap amb aquestes propostes "utòpiques" i irrealitzables i ens acusen de voler portar el país a la "catàstrofe". Alguns i algunes activistes que ens llegeixin pensaran que aquest programa i aquestes propostes no són «realistes» i, en efecte, no s'acomoden als límits

Els i les treballadores no podem delegar en l'esquerra reformista ni en la burocràcia sindical la lluita pels nostres drets laborals i necessitats socials.

d'unes lleis injustes que volem fer caure. Són, en canvi, un compromís de lluita i una necessitat cada vegada més gran per a milers de treballadors i treballadores que, enfront de la situació que avui vivim, col·leccionen promeses que duren només el que duren les campanyes electorals en aquest país.

Per a nosaltres aquesta proposta és la més «realista» perquè, encara que sabem que no és fàcil, assenyala el camí que podem recórrer per a solucionar d'arrel els nostres problemes, obrint de pas la porta a qüestionar les regles d'aquest sistema injust, que no té res de democràtic.

Aquestes propostes són un compromís de lluita i una necessitat cada vegada més gran per a milers de treballadors i treballadores

L'habitatge i l'energia. Què entra en l'àmbit públic i amb quin criteri?

Laura R.

L'actual context de guerra i augment de la despesa militar, en detriment de la despesa social, el deteriorament i la privatització accelerada dels serveis públics i la crisi d'habitatge, que afecta tota la Unió Europea, fan urgent preguntar-se sobre el concepte de què és l'àmbit públic, connectant-lo amb el debat pressupostari i relacionar-lo amb el model econòmic en el qual s'insereix. Un sistema capitalista que prioritza el capital sobre les necessitats humanes i que converteix en mercaderia tot el que existeix.

Els serveis públics, una conquesta parcial i un dret sempre amenaçat

L'anomenat Estat del Benestar europeu, pel qual es van establir sistemes públics de sanitat, educació, pensions i serveis socials després de la Segona Guerra Mundial, va ser una conquesta social molt important fruit d'intenses lluites de la classe treballadora.

No va ser una concessió gratuïta del capitalisme sinó part d'una estratègia per a contenir la influència comunista, evitar nous esclats revolucionaris i anar domesticant les organitzacions obreres perquè s'accontentessin amb les engrunes. La burgesia europea va poder permetre-s'ho en un moment

d'expansió econòmica, ajudada per una enorme injecció de capitals des dels EUA per a reconstruir l'economia coneguda com a Pla Marshall, i pel saqueig dels països colonials. Són els anys gloriosos de la socialdemocràcia i les seves polítiques reformistes i de conti-

la seva fase imperialista, aquests són sempre parcials i limitats i estan contínuament amenaçats.

A l'Estat Espanyol encara vam haver de patir quaranta anys de dictadura i una transició sagnant per a aconseguir alguns drets socials i democràtics. Així i tot, ni l'educació, ni la salut, ni les pensions, ni molt menys l'habitatge, van ser concebuts mai com a drets protegits per la Constitució del 78, ja que es van incloure dins dels anomenats "principis rectors de la política social i econòmica", i no com a "drets fonamentals", que són els recollits en el capítol 2 del títol 1.

Això és així perquè la Constitució del 78, ja en plena crisi econòmica mundial, va ser elaborada per a garantir la continuïtat del capitalisme espanyol, protegint els interessos de l'oligarquia enriquida a l'ombra del franquisme i els privilegis de l'Església catòlica, i es va limitar la part social del text a corregir uns certs desequilibris, de forma més

formal que real.

Això explica que governs de tots els colors aprofitessin en aquests anys diferents lleis que han permès que la sanitat, l'educació, les pensions o l'habitatge, passessin a ser una font de negocis per a fons d'inversió, multinacionals, bancs i l'Església, conver-

nüitat per part dels anomenats partits "comunistes", en la seva col·laboració amb la burgesia "progressista".

Els serveis públics no són "regals" de l'Estat, sinó que surten de la riquesa generada per la classe treballadora. Però com tot dret sota el capitalisme, més encara en

tint el que són necessitats socials en mercaderies per a especular-hi.

L'habitatge: un problema estructural que no ha deixat d'agreujar-se

Si parlem de necessitats socials, no podem eludir avui el problema d'accés a l'habitatge. Lluny de ser un dret, l'habitatge rosega salaris i pensions i és actualment un dels principals factors d'empobriment de la classe treballadora a Europa; un mitjà per a l'adreçament al capital i un vector fonamental per a la desigualtat i la concentració d'aquest en cada vegada menys mans.

L'habitatge, subjecte a les lleis del mercat capitalista, es converteix en un producte financer més, amb el qual els grans fons d'inversió han trobat en el sector immobiliari un espai ideal per a acumular capital a través de la compra i revenda de propietats, inflant els preus i desplaçant les famílies treballadores cap a mercats cada vegada més cars i menys accessibles.

Sota aquesta lògica i el mantra de la "col·laboració publicoprivada", les mesures aplicades per la socialdemocràcia -baixades d'impostos a propietaris, facilitats fiscals i recursos públics per a la construcció privada d'habitatges, així com els seus plans d'habitatge- serveixen majorment als interessos empresarials del capital immobiliari i especulatiu. El que els guia és no enfadar massa els rendistes, ni posar en perill el vot dels propietaris.

Una mostra d'aquestes polítiques és el nou Pla Estatal d'Habitatge 2026-2030 del Govern Sánchez, que la Confederació de Sindicats d'Inquilines ha qualificat d'"insuficient" i "ridícul". Un pla que, lluny de garantir de manera universal l'habitatge assequible i frenar l'especulació, consolida aquest com un negoci.

No soluciona la precarietat dels contractes temporals i d'habitatges, i deixa fora de protecció part de les persones més vulnerables, i

prioritza la creació d'habitatge gestionat per mans privades en lloc d'apostar per una gestió pública directa. Mentre l'Estat dedica 33.000 milions d'euros anuals a la despesa en defensa, la inversió en habitatge protegit contemplada en aquest pla equival a l'1% d'aquesta quantitat. Es continua, a més, parlant de crear habitatge, quan a l'Estat espanyol ja existeixen gairebé quatre milions d'habitatges buits, dels quals almenys un milió són propietat de fons voltor i els anomenats grans tenidors d'habitatges (aquells amb deu habitatges o més).

Pel que fa a la dreta, el seu full de ruta per a solucionar el problema de l'habitatge implica agilitzar els desnonaments, perseguint el que ells anomenen "iniquocupació", restringir encara més la declaració de llars vulnerables i derogar els toalls de lloguer.

Encara que és necessari lluitar per mesures transitòries com la prohibició de desnonaments sense alternativa residencial, una baixada dràstica dels lloguers, la implementació de contractes indefinits o l'expropiació d'habitatges buits en mans de fons voltor, hem de ser conscients que l'habitatge és un problema estructural del capitalisme i, consegüentment, el camí per a solucionar-lo i garantir l'accés universal a un habitatge digne per a tothom passa igualment per treure aquest del mercat privat i apunta cap a un canvi de model productiu.

L'energia elèctrica, un dret crucial en mans dels oligopolis

Un altre exemple d'un servei que és crucial per al desenvolupament d'activitats diàries bàsiques i reivindicat com un dret fonamental en la nostra societat és l'energia. Parlem de la llum i el gas, que són essencials en qualsevol llar, però la provisió universal dels quals està lluny de ser garantida amb la privatització del sector elèctric a l'Estat espanyol, la qual cosa és un altre exemple paradigmàtic de trans-

ferència d'actius públics a mans privades per a prioritzar el benefici econòmic sobre el benestar social.

Aquest procés, impulsat per governs del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE) i del Partit Popular (PP) des de la dècada dels vuitanta, ha transformat un servei que hauria d'estar garantit com un dret fonamental bàsic en un negoci dominat per un oligopoli d'empreses privades amb el resultat d'un increment sostingut dels preus, una menor sobirania energètica i l'entrada de fons d'inversió i magnats empresarials.

Per això, l'única mesura per a assegurar l'energia com un bé públic estratègic per a tota la població és la nacionalització sense indemnització de les empreses energètiques, posant-les sota control de la classe treballadora. Això és també imprescindible per a posar en marxa un pla global que reorganitzi l'economia sobre la base de les necessitats socials i la sostenibilitat ambiental, duent a terme una veritable transició energètica planificada democràticament des de baix.

Quan diem en les manifestacions que governi qui governi, l'àmbit públic es defensa, i instem a l'organització independent de la classe per sobre de qualsevol bloc burgès, és perquè la realitat demostra que sota aquest sistema econòmic i aquest règim hereu del franquisme, governi qui governi la lògica capitalista sota la qual gestionen l'àmbit públic, més encara en temps de crisi, acaba sent sempre la mateixa.

La lliçó que hem de treure és que tret que lluitem pels nostres drets amb l'horitzó estratègic d'aconseguir un govern obrer on siguem les i els treballadors els que tinguem el control democràtic sobre les principals palanques de l'economia, el capitalisme sempre intentarà acabar amb qualsevol concessió social que sigui forçat a donar-nos per la lluita de classes.

La despesa militar: una despesa improductiva que no crea riquesa social

Laura R.

Avui, quan els tambors de guerra tornen a ressonar per tota Europa, l'anomenat Estat del Benestar que els governs porten anys desmantelant al ritme de la crisi capitalista corre el risc de ser definitivament enterrat, mentre assistim a un augment continuat de la despesa militar per part de tots els imperia- lismes.

Per dur a terme les seves guerres i nodrir d'efectius els exèrcits, la burgesia ha recorregut tradicionalment tant al reclutament de la població mitjançant el servei militar obligatori com a la creació dels exèrcits professionals i, en els darrers anys, també a la contractació per part dels governs de les Empreses Militars Privades, els mercenaris a sou de les quals duen a terme operacions militars allà on sigui necessari defensar els interessos imperialistes.

Però en tots els casos, tant els salaris del personal militar com el manteniment de serveis, instal·lacions i infraestructures, la recerca i el desenvolupament (R+D) de noves armes i equips, així com els diners destinats a pagar el complex militar industrial —cada vegada més poderós i influent, del qual també es beneficien les entitats bancàries que el financen—, surten del pressupost públic aprovat pels diferents estats capitalistes.

Evidentment, la propaganda de la burgesia com a classe dominant ha de funcionar a ple rendiment per convèncer la població de cada un d'aquests països que aquesta despesa pública és necessària. Necessària per «protegir-nos de Rússia», necessària per «defensar la democràcia», etc. Fins i tot se'ns ven que, si es fa correctament, la

despesa militar també representa una oportunitat econòmica. En aquest sentit, les recomanacions de think tanks com el «Centre for European Reform» fa temps que insten els governs a «construir el suport públic cap a una major despesa en defensa».

La realitat és que la despesa militar és una despesa improductiva en la qual els recursos destinats a armes i exèrcits no generen béns ni serveis; no augmenten la riquesa real de la societat ni el seu benestar, però sí que generen enormes beneficis per a una minoria que s'apropia de la riquesa produïda per la majoria social.

A això cal afegir-hi les conseqüències d'agreujar la crisi ecològica que viu avui el planeta i, sobretot, l'enorme sofriment que causen a les poblacions que pateixen les seves guerres per interessos imperialistes, en les quals és la classe treballadora qui posa els morts i acaba enfrontant-se entre si, trencant amb això la solidaritat de classe internacional que necessitem recompondre per fer front a tots els imperialismes.

El Govern de Sánchez no és aliè a aquesta realitat. Si la despesa militar mundial va assolir un màxim històric de 2,9 bilions de dòlars el 2025, l'Estat espanyol va entrar per primera vegada al grup dels 15 majors compradors d'armament del món. I tot i que Sánchez insisteix a dir que no hi ha incompatibilitat entre despesa militar i polítiques socials, els números i la política europea diuen el contrari.

Alemanya anunciava un increment del 27% de la despesa militar, acompanyat d'un retall de 16.300 milions d'euros en Sanitat. I igual-

ment, el govern francès ha optat per un dràstic pla d'austeritat que retallarà 44.000 milions d'euros en despesa social per finançar la carrera armamentística.

Seguint l'estela dels seus socis europeus, el Govern Sánchez porta més de 60.000 milions d'euros compromesos en despesa militar des que va arribar a la Moncloa el 2018, amb compromisos que s'estenen fins al 2042, i amb els quals la despesa militar ha passat oficialment del 0,92% del PIB al 2,1% el 2025, 2,3 vegades més.

Malgrat les seves crítiques a Israel, l'entitat sionista continua sent un proveïdor estratègic per a les Forces Armades espanyoles, decretant noves compres pràcticament en cada Consell de Ministres, esquivant així el debat parlamentari i el sostre formal del pressupost en Defensa estancat al voltant dels 14.000 milions anuals, dins dels Pressupostos Generals de l'Estat prorrogats des del 2023. És per això que Sánchez manté una política d'«opacitat activa», amb la qual protegeix els interessos de les grans empreses del complex militar-industrial amb la connivència dels socis de Govern pertanyents a Sumar.

La seguretat per a la classe treballadora és poder arribar a final de mes pagant el lloguer i les factures, o saber que davant de qualsevol malaltia no hauran d'esperar mesos per ser atesos. És per això que davant de l'actual carrera armamentística i l'augment desbocat de la despesa militar continuem exigint: «despeses militars per a escoles i hospitals».

Per un partit i un govern dels i les treballadores

J. Martínez

Portem més de vint anys de deteriorament dels serveis públics, privatitzacions i empitjorament de les condicions laborals. Tot i els nou anys del govern "més progressista de la història" (PSOE i Sumar amb el suport de tota l'esquerra parlamentària) la situació no s'ha revertit, ans al contrari, s'ha profunditzat mentre sortien a la llum casos de corrupció com l'escàndol de les mascaretes. A les comunitats autònomes on governa el PP, les privatitzacions avancen sense pausa, desmantellant la salut pública mentre deriven diners dels nostres impostos al Grup Quirón. És tan cert, tot i que no de forma tan descarada, que també han privatitzat i continuen fent-ho els governs del PSOE. Mentrestant, Vox creix gràcies al descarat contrast entre el discurs del "creixement econòmic" i l'"Espanya va bé" del govern Sánchez amb l'empitjorament de la situació que viu la joventut i el conjunt de la classe treballadora. Busca en els immigrants el cap de turc quan són els que cobreixen els llocs de feina més precaris i més mal pagats, els que no són de bon grat pels treballadors autòctons, cavalcant sobre la contradicció entre l'empitjorament de les condicions de vida i els discursos de l'"Espanya va bé". Utilitzen la "Prioritat nacional" als serveis públics per atacar els treballadors migrants, ocultant que en aquesta prioritat nacional està, per sobre de qualsevol cosa, la prioritat dels empresaris i rics que es beneficien de la desintegració del sector públic.

És cert que aquests partits no són iguals entre si. Però la situació dels serveis públics i dels salaris envers el cost general de la vida cada cop és més desigual: cada

cop dona per menys. Mentrestant, els beneficis dels empresaris baten rècords, els rics cada cop són més rics, els treballadors cada cop més pobres i la joventut té cada cop menys futur. Això és el que demostra que, al final, tots coincideixen en

el fet que la seva prioritat no és el benestar de la classe treballadora sinó que "Espanya creixi", que els empresaris estiguin contents, que l'Ibex-35 pugui continuar fent negocis i que la UE no tingui queixes.

Davant tot això, des de les Ma-

rees de la dècada passada fins a l'actual cycle de vagues al sector públic, els treballadors i treballadores han demostrat la seva disposició a lluitar per la defensa dels drets bàsics conquerits per generacions anteriors. Però la lluita xoca una vegada darrere l'altra amb el mateix mur: un poder polític que depèn dels grans empresaris i banquers, d'aquí i de la UE, que davant de cada crisi apliquen retallades que després mai es reverteixen com a part d'un ordre mundial al servei de les grans potències. Un poder polític que ens presenta la comèdia de les eleccions per, cada quatre anys, obligar-nos a escollir el mal menor. Sabent que cap dels partits revertirà les retallades ni aplicarà el programa de rescat del sector públic que els treballadors i treballadores necessitem.

És per això que necessitem construir una alternativa pública que defensi els interessos de la classe treballadora. Un partit dels treballadors que els organitzi per resistir els atacs que ja patim i els que patirem. Que reculli els aprenentatges de totes les lluites i defensi un programa capaç d'unificar les lluites dels treballadors, les treballadores i els oprimits.

Perquè això sigui possible, aquest partit ha de vincular aquestes lluites a la lluita per acabar amb el capitalisme i construir una societat socialista. Els casos de corrupció, l'empitjorament dels serveis públics o que augmenti el cost de vida amb governs de tots els colors no és casualitat: és la conseqüència de viure en aquest sistema capitalista. Uns, els treballadors, produïm la riquesa de la societat, obligats a treballar tota la vida per un salari que, amb prou feines, dona per sobreviure, mentre altres (banquers, grans empresaris i multimilionaris) s'apropien de la riquesa que produïm. Mentre visquem en el capitalisme no hi haurà pau: en cada moment intentaran treure'ns els nostres drets; destruir els serveis públics; augmentar l'explota-

ció; i coses com l'habitatge o l'energia continuaran sent mercaderies. Dins el capitalisme, tot i l'aparença democràtica d'alguns governs i els seus parlamentaris, vivim sota la dictadura efectiva de l'Ibex-35, Florentino Pérez, Amancio Ortega, els amos de la UE, Trump i Elon Musk. Tots aquests governs burgesos, siguin del partit que siguin, més enllà dels discursos, garantiran sempre la base del poder: la propietat privada de les grans empreses i el capital. Tot i que se'ls pugui arrancar conquestes (com els serveis públics), aquestes sempre seran desmantellades en cada oportunitat de garantir més beneficis.

Mentre els treballadors no expropiem als grans empresaris, dinamitem els seus partits polítics i prenem el poder, estarem condemnats a una vida de lluita per intentar sobreviure. Les lliçons de la lluita de classes són clares. Cinquanta anys després de la mort de Franco i de què el partit socialista i el partit comunista firmessin la Constitució del 78, el règim monàrquic es manté. És aquesta constitució la que garanteix que amb qualsevol govern la propietat privada de les grans empreses estarà per davant dels drets bàsics i del que és públic.

Quinze anys després del 15-M, Podemos, Sumar, EH Bildu o la CUP, amb la seva estratègia d'acumular més força parlamentària o entrar com a croses de governs del PSOE, mostren que les coses així no canvien.

En un moment en què assistim a genocidis com el de Palestina; els imperialismes s'armen fins a les dents; Alemanya, França i els països de la UE en general preparen retallades socials històriques per finançar la despesa militar sense tocar ni un cèntim dels beneficis empresarials; augmenta la repressió i l'explotació contra els treballadors i els oprimits del món; la crisi ecològica avança sense perspectives reals de millora; és més important que mai extreure lliçons dels errors del passat per no

repetir-los. La lliçó més important és que no podem lluitar en defensa dels nostres drets sense tenir clar que l'única sortida de fons és la lluita per un govern revolucionari dels treballadors i oprimits: l'únic capaç d'aplicar un vertader programa de rescat del sector públic, que expropiï sense indemnització a les grans empreses i les posi sota control dels treballadors; que planifiqui democràticament l'economia al servei de les necessitats de la classe treballadora i els sectors populars; la lluita contra tota forma d'opressió i la resposta a la catàstrofe ecològica que amenaça al conjunt de la humanitat; que trenqui amb la UE i assumeixi la batalla per una verdadera unitat europea, sota bases socialistes. Un govern així no es pot construir amb els partits del parlament actual ni dins la constitució vigent i les seves institucions. Només el podem aixecar basat en noves institucions sorgides del poble treballador, a la calor de la lluita, que funcionin d'acord amb una àmplia democràcia obrera.

Aquest govern avui no és possible perquè una majoria de la classe treballadora no està unida ni mobilitzada. No està guanyada pel programa socialista i està influenciada per partits i forces burgeses. Fins i tot, una part significativa no es reconeix com a tal. Però mentre continuï el capitalisme, el nostre present i, encara més, el nostre futur està en greu risc. Per això necessitem construir un partit dels treballadors amb un programa revolucionari socialista, forjat a la lluita pels nostres drets. Un partit que en els grans moments de la lluita pugui decantar la batalla a favor del poder dels treballadors i treballadores. Corrent Roig i la Lliga Internacional dels Treballadors/es no som aquest partit, però lluitem per construir-lo com a part de la lluita per instaurar un govern revolucionari dels treballadors i treballadores i dels sectors oprimits i construir el socialisme.

LA VEU D'ALLÒ PÚBLIC

Per què lluiten els i les docents? Coneix la situació laboral dels treballadors i treballadores del sector públic amb testimonis reals. Trobaràs totes les entrevistes al nostre web.

